

'Ik voel links, ik voel rechts... Geen sleutels'

Haar bijnaam: 'Vader Stamper' (uit *Pluk van de Petteflet*). Vaste prik: voor schut staan bij de burens omdat de voordeursleutels binnen liggen. Hilde Postma zegent hulp Yldez, die orde schept in haar chaos.

'Nee, nee, néé!' gil ik, lichtelijk hysterisch. 'Nu niet zeuren! Ga je tanden poetsen, doe je schoenen aan. En druk vast op de knop voor de lift. Dan kan ik nog even de voordeursleutels zoeken. Wíé heeft de sleutels gezien?' Vijf minuten later heb ik alles bij elkaar gegraaid en kunnen we eindelijk vertrekken. Weer een minuut later struikelen we - toch weer drie minuten na de bel - de schooldrempel over. Ook al wonen we vijftig meter van school, we hebben een abonnement op te laat komen.

Een kwartier later loop ik innig tevreden over mezelf en de hele wereld terug naar huis. Kinderen in de klas, de pauzehapjes en lunchpakketjes mee en zowaar ook de gymkleren niet vergeten. Dat ik er zelf bijloop als een sloeber (natte haren, oud spijkerjackie, zomerslofjes terwijl het twaalf graden is) vergeet ik maar even. Deze ochtend laat ik mijn humeur daar niet door bederven, neem ik me voor. Nee, ik ben en blijf trots op mezelf. Dit gaat vijftig meter lang goed. Tot ik bij de voordeur kom. Ik voel in mijn linkerzak... niets. Mijn rechterzak... ook niets. Kijk in mijn tas. Niets, niets, niets. Oh nee, wéér de sleutels vergeten. Wel over gegild, maar glad vergeten toen mijn zoon begon over zijn rapport dat alweer drie dagen geleden op school had moeten zijn. Enigszins in paniek staar ik naar de naambordjes van de burens. Bij wie zal ik nu weer eens aanbellen om te vragen of ze de voordeur willen opendoen? Het vervelende van dit tijdstip (half negen) is dat je niet weet of de mensen die thuis zijn nog liggen te slapen. Bij nummer 271, mijn directe buurman, dan maar weer. 'Ja?' klinkt het slaperig. Die lag nog in bed. 'Ja de buurvrouw hier, wilt u even de deur opendoen?' 'Alweer? Oké, kom maar.' Een tikje minder zelfingenomen kom ik boven. De reservesleutel ligt klaar op de vaste plek. Wellicht makkelijk te traceren voor iedere inbreker. Maar ja, ik kan niet zonder. Anders sta ik hier elke maand zélf met iemand van De Sleutelkluis mijn eigen voordeur open te breken. Net als toen die dag dat ik de sleutels van mijn (destijds) nieuwe huis kreeg en een uur later kwijt was. Maakt een lekkere indruk op je nieuwe burens, dat je met zo'n ingehuurde kleerkast je eigen huisdeur forceert.

Hoe kan het toch? Chaos en wanorde kenmerken mijn huishouden. Vooral in de ochtenduren, als de kinderen de deur uit moeten, regeert de paniek. Ik stress wat af. Toen ik nog bij mijn ex woonde, was hij degene die de chaos enigszins binnen de perken hield. Maar sinds ik een jaar of vijf geleden de kinderen bij de hand pakte en fier de deur uitwandelde, vertrouw ik op mijn hulp. Zonder haar was mijn huishouden allang gecrasht. Ik betaal haar voor drie uur poetsen, maar zij maakt eigenlijk alleen het laatste uurtje schoon en is de eerste twee uur bezig met orde op zaken stellen: opruimen dus. Daarom ben ik zo verguld met haar. Hiervoor had ik hulpen die alleen maar poetsten. Het huis groeide langzaam dicht.

Toen Yldez (mijn afgodin) twee jaar geleden mijn huis betrad - oh, dat gezegende moment in mijn bestaan - kwam er orde in mijn

huishouden. 'U heeft wel érg veel spullen,' zei ze. En ze was onverbiddelijk. We moesten gezamenlijk ouwe troep lozen. Er gingen tien, twintig, uiteindelijk 88 vuilniszakken overbodige spullen naar het grofvuil. Yldez dirigeerde alles naar een vaste plek. En zowaar: er ontstond iets dat op ruimte leek. Wat een luxe. Eigenlijk valt het allemaal best mee, denk ik als ik om drie

MIJN HULP YILDEZ IS MIJN AFGODIN: OOI ZETTE ZE 88 ZAKKEN BIJ HET GROFVUIL

uur (heel wat minder morsig gekleed) na een dag thuiswerken weer naar het schoolplein loop. Donderdagmiddag. Dan heb ik altijd twee oppaskinderen over de vloer. 'Jááá, daar is vader Stamper!' gilt Ties, mijn oppaskind, tegen zijn juf als hij mij ziet. Hm, is dit mijn imago? Op de terugweg naar huis leg ik aan de kinderen uit dat ik inmiddels toch meer lijk op de nette mevrouw Helderder dan op de chaotische vader Stamper uit de kinderklas-sieker *Pluk van de Petteflet*. Ze grinniken. Ik lach mee. Tot we bij de voordeur komen. Daar slaat de paniek opnieuw toe. Ik voel links, ik voel rechts. Oh néé, niet wéér.